

DE VRIESE & DURNEZ

STOUTE KLEINE PIRANHA

Leesexemplaar

Over
De Engelenmoord
De Vriese & Durnez I

Winnaar van de MAX Bronzen Vleermuis
voor Beste Thrillerdebuut
Genomineerd voor de Hercule Poirot Debuutprijs
en de Thrillzone Awards

‘Een topper. Wat een thriller! Er zit zoveel diepgang in het verhaal, met een goede opbouw, en het zuigt je helemaal op vanaf de eerste bladzijde. De spanning in het hele boek is van hoog niveau. Er hangt een duister mysterie rond de karakters en eigenlijk blijf je dit na het laatste punt nog voelen. De ontknoping is prima opgeschreven, direct opengelaten voor een vervolg. Dit is overigens niet storend.

Sterker nog, dit maakt het alleen maar beter.’

— Uit het juryrapport van de MAX Bronzen Vleermuis

‘Alles speelt zich af in België en dat maakt het bij momenten zéér herkenbaar én vertrouwd. Afwisselend wordt het verhaal belicht door “de speurders” en “de daders”, wat zeer boeiend is en het boek écht wel tot een pageturner maakt. Tot de laatste bladzijde blijf je in het ongewisse en wanneer je het boek finaal sluit, denk je: die had ik niet zien aankomen...’

— Libelle Leesclub

BJORN VAN DEN EYNDE

Een
DE VRIESE
& DURNEZ
thriller

STOUTE KLEINE PIRANHA

Een monster dwaalt rond in ons land
en heeft honger naar meer

P E L C K M A N S

*Voor alle fans van Gorki,
en in het bijzonder mijn beste vriend Sven,
de oud-leden van coverband 5Promille
en mijn lieve dochter Marie.*

*Met bijzondere dank aan de bandleden van Gorki zelf.
'Lieve kleine piranha' en heel wat andere nummers zullen
voor altijd een stukje van de soundtrack van ons leven blijven.*

*Met dank aan, voor hun expertise en input
bij de opstart van de reeks De Vriese & Durnez:
Dirk Thys, kamervoorzitter hof van beroep Antwerpen &
voorzitter hof van assisen Antwerpen & Limburg
Guido Desloover, directeur Operaties FGP Brussel
Christian Winand, adjunct-afdelingshoofd
sectie Moord FGP Brussel
Ilse, sectie Moord FGP Brussel
Nadia De Groof, hoofdinspecteur BS,
afdeling Agressie FGP Antwerpen
Tristan Moreau, acteur, regisseur & auteur,
voor zijn Waalse inbreng.*

*'Vous permettez, monsieur,
que j'emprunte votre fille?'*

SALVATORE ADAMO

Leesexemplaar

PROLOOG

Sarah wist nog precies hoe het begonnen was. Bijna tien jaar geleden.

Ze was amper twintig, nog groen achter haar oren, maar vrolijk en vrij.

Een brullend rockorgeltje gonsde door haar hoofd en recht haar hart binnen. Scheurende gitaren gaven haar kippenvel. Haar vriendinnen werden gek en sprongen met de menigte op en neer, als een kring van warmte om haar heen. Het was de zaligste tijd van haar leven.

Het plein Bij Sint-Jacobs was even het brandpunt van de Gentse Feesten, terwijl Luc De Vos en zijn band Gorki hun set deden ontvlammen met het nummer 'Anja'. Voor het laatst, zou later blijken.

Sarah was jong en naïef, maar bovenal onbezonnen. Haar vingers lagen in de kleverige hand van Pierrot, haar vriend, met wie ze ooit wilde trouwen in de tuin van de Sint-Pietersabdij. Naast zijn zoon uit zijn vorige huwelijk moest Pierrot haar twee bloedeigen kinderen schenken. Een jongen en een meisje. De koningswens.

Pierrot had zijn armen om haar heen geslagen. Van bij de start van het concert was hij haar stoere beschermer tegen de massa geweest. Een held op het witte paard. Hij was haar lieve en charmante jeugdliefde, zoende haar op haar kruin. En bij elk woord dat ook hij meebrulde, streelde zijn warme adem haar hals.

Het had iets weg van perfect geluk.

Of toch bijna.

Want al vanaf het moment dat Luc De Vos zong dat Bartje door het raam stond te kijken, had Sarah geen aandacht meer gehad voor haar vriend, of voor de frontman van Gorki. Haar ogen hadden de blik gevonden van een jongen die een tiental meter verderop aan de zijkant stond. Een stoer type. Nonchalant, zweterig T-shirt. Warrig haar en scheef staande zonnebril. Een biertje in zijn hand. Robin had altijd iets mysterieus over zich gehad. Rijke ouders. Een fascinatie voor kunst en cultuur.

Hij had de afgelopen jaren amper een paar woorden tegen Sarah gezegd, al was hij al die tijd een van Pierrots beste vrienden geweest. Het maakte hem onbereikbaar maar interessant.

Terwijl de duizenden toeschouwers naar het podium keken, staarden Robin en Sarah naar elkaar. Steeds langer en steeds intenser. Het kon Robin niet schelen dat Sarah met Pierrot zou trouwen. Simpelweg door zijn veelbetekenende glimlach voelde Sarah elke vezel in haar lichaam tintelen.

Het zou maar voor één keer zijn, een nietsbetekenend avontuur. Dat maakte Sarah zichzelf toch wijs toen ze met Robin van het feestende plein was geglipt om drank te halen.

Hij had haar in een steegje tegen een muur geplakt en haar naar vele hemels voorbij de zevende gebracht, gecamoufleerd door de daverende muziek van Bij Sint-Jacobs. Haar ogen rolden in haar hoofd naar achteren, terwijl haar lichaam met elke stoot harder trilde en ze haar schuldgevoel probeerde te verdrijven, Robin in haar borsten beet en ze ondanks een momentje van verdriet om haar bedrog het orgasme van haar leven had.

Ze had haar kleding maar net op tijd weer gefatsoeneerd, toen Pierrot haar terugvond. Hij was ongerust, omdat hij haar meer dan een halfuur had moeten zoeken.

Sarah had alleen even gezocht, alsof een meisje van twintig jaar oud niet voor zichzelf kon zorgen. Pierrot was toen al die typische, overbezorgde man... en daardoor een seut. Al zag ze die seut graag.

Ze had zich afgevraagd of Pierrot kon ruiken wat ze net gedaan had. Of de geur van Robins mond nog aan haar lijf of haar lippen hing. Of de plakkerige resten van zijn zweet en zijn zaad nog zichtbaar waren in haar lies en haar haastig opgetrokken slijpje met een hartjesmotief.

Ze had van zichzelf nooit gedacht dat ze zoiets zou doen. Koudweg neuken met een van de vrienden van haar lief.

Die dag, tien jaar geleden, was het begonnen. Het zou niet meer stoppen.

Sarah trouwde met haar Pierrot, werd stiefmoeder van zijn zoon en samen kregen ze twee kinderen. Maar Robin zou haar in al die jaren blijven opeisen, elke keer als hij er zin in had... Hij wist dat ook zij er intens naar verlangde.

Het was nu bijna tien jaar later en het noodlot sloeg toe. De stem van Gorki was al jaren uitgedoofd. De Gentse Feesten zouden nooit meer worden zoals ze waren in Sarahs jeugd.

Het euforische gevoel van toen was mijlenver weg.

Sarah lag in de laadruimte van een bestelwagen, haar handen geboeid. Ze duwde haar lichaam omhoog en probeerde met versufte ogen door het geblindeerde raam aan de zijkant naar buiten te kijken. Normaal zou de top van de Sint-Baafskathedraal haar de weg wijzen. Maar Sarah wist niet eens of ze nog in België was, of waar ze in godsnaam naartoe werd gebracht.

Haar knieën lagen open en langs haar benen hing slijk van de vluchtpoging die ze eerder had ondernomen. Uit angst dat iemand haar zou horen, hilde ze zachtjes. Vanuit haar

lies straalde een onverdraaglijke pijn uit naar haar hele lichaam. Bloed stroomde langs haar dijbeen naar haar bil en zo op de vuile bodem van de bus. Ze had geen idee waar dat knagende gevoel vandaan kwam of wat de gruwelijke wonden aan de binnenkant van haar dij precies veroorzaakt had.

Het waren tien fijne, puntvormige wondjes die samen een halvemaan vormden.

Voorzichtig hief ze haar hoofd weer op. Het schudden van de bestelwagen verraadde dat ze op een afgelegen buitenweg reden.

Heel kort had Sarah daarstraks een verloren reclamebord langs de kant van een slijkweg zien staan. De Franse woorden en de afgebladderde letters Hainaut deden haar vermoeden dat ze in Wallonië was. Henegouwen.

De bestelwagen vertraagde. Door het glas dat de bestuurderscabine van de laadruimte afschermdde, hoorde ze zachte muziek. Met wat verbeelding kon ze de stem van Luc De Vos en de tonen van 'Wie zal er voor de kinderen zorgen' herkennen.

Dan ging de motor uit. Stilte. Tot plots de zijdeur van de bestelwagen open werd gesleurd.

Sarah draaide zich weg van het licht. Ze snikte en smeekte haar met rust te laten. Ze wilde niet sterven. Ze wilde vrij zijn en weer bij haar kinderen zijn.

Wat zouden ze teleurgesteld zijn in haar, als ze wisten wat Sarah al die jaren gedaan had. Ze voelde zich een hoer. Een bedriegster. Een ondankbare slet. Voor al die tientallen keren dat ze Pierrot bedrogen had. Voor al die keren dat ze met steeds meer gemak haar verdriet opzij had geduwd en voor het hoogtepunt was gegaan, met een man die haar enkel zag als een lustobject.

Hardhandig werd ze bij haar haren gegrepen en de bestelwagen uit getrokken. Ze kon niet raden welke gruwelijkheden

haar nog te wachten stonden. Ze was er niet eens over uit of ze dit verdiende of niet. Ze wist maar één ding zeker.

Die ene dag op Sint-Jacobs, met Robin, was het begin van het einde geweest.

Met het dichtvallen van de deur achter haar klonk het geroezemoes van een groepje vakantieverdwaalde studenten van de Universiteit Hasselt ver weg. Op zomerse julidagen als deze lagen de gangen van de unief er wel vaker compleet verlaten bij.

Marjolein woelde door haar haren en kneep haar ogen dicht.

Haar gedachten vonden geen rust, bleven maar draaien rond de zaak van de Engelenmoord, die nog maar een paar weken geleden was afgelopen. Het betekende het einde van haar nog prille carrière bij de federale politie én haar werk voor de lokale politie CARMA van Genk. Ze had de persoonlijke impact dat ook haar vader betrokken was geweest bij de zaak danig onderschat.

Er was één beeld dat ze maar niet uit haar hoofd kreeg. Haar vader, ooit een gewaardeerde inspecteur, was vergleden tot een zielloze crimineel. Of zo had dat idee zich toch in haar fantasie genesteld, met steeds meer gruwelijke details erbij.

Marjolein blies haar wangen bol en liet de wervels van haar hals kraken.

Aan niemand had ze verteld over het handgeschreven briefje dat ze had gekregen van de onbekende seriedader die, in het licht van de zaak rond de Engelenmoord, verschillende gruwelijke afrekeningen op zijn conto had staan. 'Gabriël' had beweerd dat ook Marjoleins vader deel uitmaakte van Les Sept d'Or, een criminele organisatie met invloedrijke Belgen... en dat haar vader deelnam aan seksfeestjes met minderjarigen, waarbij een kind op uiterst misselijkmakende wijze verkracht en vermoord werd.

Nee. Bullshit. Dat kon niet. En dat mocht niet.

Zo iemand was haar vader niet. Dit bloed had Marjolein niet door haar aderen stromen: van een crimineel, een verkrachter, een monster.

En toch bleef de twijfel knagen. Ze ging eraan kapot. Ze sliep niet meer. Marjolein was op.

De stilte van de lege aula werkte helend. Ze was hiernaartoe gekomen om met een paar mensen te praten, om hopelijk te ontdekken of dit de plek zou worden waar haar nieuwe leven van start kon gaan. Opnieuw studeren...

Ze legde een stapeltje geleende cursussen op de vleugelpiano die aan de zijkant van de ontmoetingszaal stond.

Met de deuren gesloten zou niemand haar horen.

Ze liet haar rechtervingers over de toetsen glijden en speelde met een glimlach om haar lippen de melodie van 'Als een leeuw in een kooi'. Het moest niet altijd Bach of Beethoven zijn.

Marjolein twijfelde of ze het lef had ook haar linkerhand te gebruiken nu ze alleen was. Ze ging zitten en raakte ook de bastonen voorzichtig aan.

'Niet slecht', klonk een stem achter haar.

Met een ruk keek Marjolein achterom.

'Is dat vrij geïnterpreteerd naar Chopin?' vroeg de man. 'Of toch gewoon Willy Sommers?'

Het was Thomas Vlierberghe. De gastdocent aan de UHasselt liep met zijn kostuumjasje over zijn schouder naar haar toe.

Het was een week geleden dat ze elkaar opnieuw toevallig tegen het lijf waren gelopen. Thomas was geboren en getogen in Waterschei en groeide op in de straat waar ook Marjoleins gezinnetje woonde, in de schaduw van de mijnliften. Als kinderen hadden ze wel eens samen gespeeld, maar intussen was hij uitgeweken naar Oost-Vlaanderen.

Het trof dat Thomas zijn weg had gemaakt in de academische wereld, met een stevige focus op kunst, cultuur en geschiedenis. Hij had haar met de glimlach toevertrouwd dat hij Marjolein maar wat graag zou helpen met het vinden van de juiste richting in haar leven.

‘Doe je dat altijd?’ vroeg ze. ‘Mensen zo creepy besluipen?’
Onwennig wreef ze over de piercing in haar neus.

‘Ik heb er geen spijt van...’ Een onpeilbare glimlach. ‘Je speelt goed. Dat creatieve kantje, heb je dat van je ma?’

‘Bon, dit is ongemakkelijk.’ Ze sloeg de klep over de piano-toetsen dicht. ‘Het was gewoon “Als een leeuw in een kooi”... Je moet er niks achter zoeken.’

Hij hield zijn handen op, knielde naast haar stoeltje. ‘Ik weet dat je nog twijfelt of je opnieuw zou gaan studeren. Maar eh... ik heb iets dat je misschien over de streep kan trekken. Ik ben promotor van een dubbeldoctoraat. Een samenwerking tussen de universiteiten van Gent en Siena.’ Thomas boog naar haar toe. ‘Een van mijn studenten doet onderzoek naar de invloed van de Tweede Wereldoorlog op onze jeugdliteratuur.’

Marjolein knikte aarzelend.

‘Het is echt heel relevant werk. Hoe auteurs omgaan met de paradox tussen deze thematiek en de normen en conventies van jeugdliteratuur...’

Ze was er zich plots erg van bewust dat ze naar zijn stoppelbaard en nonchalante krullen staarde.

‘Misschien moet je deze kans overwegen?’ vroeg hij.

‘Kans?’

‘Italië. Het is een trip van twee weken. Als je wilt, kun je me vergezellen. Dan sta je even met beide benen in het werkveld.’

Marjolein schamperde. ‘Ik ben niet bepaald een kenner van jeugdliteratuur of de Tweede Wereldoorlog in Europa...’

‘... maar je hebt Italiaanse roots...’

Stilte.

Thomas zocht oogcontact. 'Overweeg je nog terug te gaan naar je vorige job...?'

Marjolein forceerde een glimlachje. Ze kon hem niet vertellen dat haar kelder in de Nijverheidslaan overhooplag. Tafels en kasten lagen vol met oude dossiers, met als enig doel de naam van haar vader te zuiveren... en zo ook die van haar.

'Kijk... Denk er eens over na.' Hij stond op. 'We hebben een leuke klik. Ik bedoel... vriendschappelijk. Professioneel uiteraard.'

'Ik snap het', zei ze snel.

'Zullen we anders eens verder praten bij een koffietje, op een terrasje in Genk?'

'Dat lijkt me leuk. Ik bedoel... graag.' Ze speelde met haar smalle vingers in haar handpalmen, voor ze daarmee over haar jeans streek. 'Je hebt mijn nummer, toch?'

'Top.' Hij keek haar nog even aan, tikte op de piano. 'Ik laat je maar. Dan kun je je verder uitleven met Willy Sommers.'

Ze zag hem de aula uit lopen en had spijt dat ze het gesprek niet langer had laten duren. Toen hij buiten was, liet ze een klein kreetje tussen haar droge lippen ontsnappen en roffelde ze opgewonden met haar handen op haar bovenbenen.

2

Marjolein duwde de glazen buitendeuren open en voelde de lauwe lucht op zich neerslaan. Ze had nog steeds een glimlach om haar mond, een beetje atypisch voor haar, en had op een prettige manier spijt dat ze niet pittiger uit de hoek was gekomen. Dat ze niet net iets meer was ingegaan op Thomas' voorzichtige geflirt.

Ze had best zelf ook een lijntje kunnen uitgooien en hem met een paar subtiele, dubbelzinnige opmerkingen kunnen prikkelen om geen week te wachten met dat terrasje in 'hun' Genk. Maar zoiets lag niet bepaald in haar aard.

Marjolein beseftte dat ze in de afgelopen drie jaar niet één deftige relatie had gehad. Zelfs geen boeiende date of een lekkere onenightstand. Verder dan wat bekvechten met een collega, ondertussen ex-collega, bij de lokale CARMA van Genk was ze niet gekomen.

Verbaasd vertraagde ze haar pas. Van op de parking liep een man haar tegemoet. Zijn afgedragen jasje en stoppelbaard gingen hem nu beter af, omdat hij scherp stond en afgetraind was. Meer zelfs, hij zag er goed uit.

'*Bonjour Marjolein, ça fait longtemps*', zei Nathan Durnez. Zijn Nederlands was net zo vlot als zijn moedertaal Frans. 'Dat is lang geleden, toch?'

Ze omklemde de cursussen kunstgeschiedenis voor haar borst, verbaasd dat hij plots weer voor haar stond. De rechercheur van de federale politie van Bergen was ver gereden om haar te zien.

'Een paar weken... dat valt nog wel mee, nee?' Ze wreef over haar neuspiercing. 'Miste je me al?'

Évidemment. Wat had je gedacht? Dat ik je na onze zaak zomaar zou vergeten?

‘Niet bepaald, nee.’

Ze lag nog elke nacht wakker van de aanblik van de slachtoffers. Samen met Nathan had Marjolein het land doorkruist in het spoor van een seriemoordenaar. De ongrijpbare en onbekende Gabriël had een bloederige rooftocht door heel België gemaakt, met zijn focus op corrupte en hooggeplaatste types.

Nathan wist niet dat Gabriël ook Marjoleins vader probeerde zwart te maken, en dat hij haar vlak voor zijn vlucht een foto en een brief had bezorgd.

Misschien was er wel een goede reden waarom Marjoleins vader op die foto tussen die klootzakken van Les Sept d’Or stond. Was Joris De Vriese effectief een corrupte flik? Een crimineel? Een monster en een kinderverkrachter?

Ze durfde er Nathan niet over te vertellen.

De Waal wees om zich heen. ‘Wordt dit je nieuwe thuis? Opnieuw studeren in Hasselt?’

‘Misschien. Of in Antwerpen of Gent... Of niet...’ Ze schudde haar hoofd, voelde zich een kind in zijn buurt. Zij een twintiger, hij bijna een veertiger. ‘Ik weet het nog niet. Wat brengt jou hier?’

‘Ik heb je hulp nodig.’

‘Van mij?’

‘Nu meteen.’ Hij nam zijn smartphone.

‘Is dat goed of slecht nieuws?’

‘Wat denk je?’ Nathan toonde op zijn smartphone een artikel over een verdwenen vrouw uit het Gentse.

‘Een ontvoering?’

‘Een paar dagen geleden. Op de openingsdag van de Gentse Feesten.’ Nathan stak zijn telefoon weg en drong aan, nu toch wat nerveuzer. ‘Heb je vijf minuten?’

3

Met een ruk schoten Sarahs ogen open. Met een spierwitte doek was haar mond dichtgesnoerd. Ze kon amper ademhalen. Haar oogleden prikten van het opgedroogde zweet en de tranen die in haar ogen hadden gestaan.

In paniek trok ze aan haar handboeien, maar die waren aan weerskanten vastgemaakt aan de houten spijlen van het bed waarop ze lag.

Ondanks haar hachelijke positie merkte ze de schone lakens op. Dikke, zachte kussens ondersteunden haar lichaam, alsof ze haar comfort moesten bieden. De geur van wasmiddel drong in haar neus. Iemand had zijn best gedaan om haar ondanks alles een nette rustplek te geven.

Ze kneep haar ogen dicht en probeerde zichzelf te kalmeren. Ze kon niet geloven dat ze hier lag. Dat iemand haar dit had aangedaan.

Ze dacht aan Pierrot en hun huwelijk, in de tuin van de Sint-Pietersabdij in Gent. Een dag als in een droom, precies zoals ze het hem gevraagd had. Alles had hij haar gegeven.

Een huis, een thuis, een stiefzoon en twee bloedeigen kinderen.

Toch lag ze hier. Te wachten op haar lot. De afrekening.

Uit alle macht rukte ze aan haar handboeien. Ze schaafde haar huid en bezeerde haar knokkels aan de houten spijlen van het bed. Aan de sculpturen in het hout te zien leek het om een bombastisch, antiek meubel te gaan. Haar borst schokte paniekerig.

Een deur sloeg open. Zonlicht stroomde de ruimte in. Sarah

sloot haar ogen en probeerde zich stil te houden. Als haar ontvoerder dacht dat ze nog bewusteloos was, liet hij haar misschien met rust.

Het moest een absurd gezicht zijn, dacht ze, haar gehavende lichaam dat in een prachtig en zuiver opgemaakt bed lag. Zachte kussens en schone lakens. Het had wat weg van Doornroosje.

Nu pas voelde ze warme druppels bloed van haar lies en langs haar bovenbeen op de lakens onder zich lopen. Ze had geen idee hoe de kleine, fijne perforaties in haar huid gemaakt waren.

Haar gemaskerde ontvoerder gleed met zijn hand langs haar been onder haar oranje gevlamde rok, tot zijn vingers de rand van haar ondergoed raakten.

Hij fluisterde een paar woorden bij zichzelf. Het had wat weg van mediteren. Of bidden.

Ze schreeuwde enkel in gedachten. Haar lichaam gaf geen kik, verlamd door angst.

Toch voor heel even nog.

4

Marjolein was Nathan gevolgd tot onder de grijze, stenen rondboog van Café Café in de Meldertstraat.

‘Ben je hier eerder geweest?’ vroeg ze.

‘Valt het op?’ Gezwind nam hij plaats onder een van de zwarte parasols op het terras. ‘Jij nog niet dan?’

‘Nee... waarom?’ Ze had de afgeleefde dossiermap in de gaten die hij onder zijn arm gekneld hield.

‘Het is nochtans een begrip, deze zaak.’ Hij wees naar een krijtbord. ‘Ze hebben hier supervaak optredens van bekende bands en artiesten. Jasper Erkens, Portland en Dream Wife...’

Marjolein fronste verbaasd bij het horen van die ontboezemingen uit de mond van een Waalse veertiger.

‘Wat?’ Hij keek haar aan. ‘Ik dacht dat jij degene was die alles kende van kunst en cultuur? En geschiedenis en zo?’ Hij grinnikte. ‘Is dit dan te *hip* voor Marjolein De Vriese? Dat valt me tegen.’

‘Eh... zal het een beetje gaan?’ beet ze van zich af. ‘Jij bent het die *mij* om hulp vroeg, weet je nog? Laat al maar, ik weet niet of ik hier zin in heb.’ Ze stond op. *À la prochaine, Nathan.*

Hij hield haar tegen bij de arm en trok haar zacht weer op de bank. ‘Het was maar een grapje.’

Ze staarde hem aan.

‘Maar, eh... Gorki ken je wel, toch?’

‘Ja, hallo...?’

Nathan nam snel een paar foto’s die hij achter de dossiermap had gehouden. Het eerste beeld was dat van een knappe, vrolijke vrouw van een jaar of dertig.

‘Sarah Martens. Ze verdween een paar dagen geleden op

de openingsdag van de Gentse Feesten. Samen met haar minnaar, Robin De Gryse. Een bad boy.’

Robin zag er op de tweede foto, met zijn nonchalante maar toch dure stijl, niet verkeerd uit.

‘Er zijn verklaringen van bezoekers van café ’t Geduld bij het Gravensteen dat die twee stevig ruzie hadden met Pierrot Raskin. Een anders nochtans erg lieve man.’

Nathan liet tot slot de derde foto zien, van Pierrot.

‘Sarah en Pierrot waren getrouwd, maar zij bedroog hem blijkbaar al tien jaar. Voor zover de stamgasten het uit de caféruzie konden afleiden: sinds een optreden van Gorki tijdens hun laatste Gentse Feesten in 2014. Robin zou Sarah toen, volgens Pierrot, “genaaid hebben” in een zijstraat van Sint-Jacobs. De start van een jarenlange affaire.’

‘Tof, dat je vrouw tien jaar lang met een ander naar bed gaat...’

‘Echtgenoot Pierrot was tijdens die caféruzie onder invloed van drank en drugs. Het moet een lelijk conflict zijn geweest. Hij heeft zijn vrouw geslagen en uitgekafferd. Sarah is daarna samen met haar minnaar vertrokken. Haar man wat later ook.’

Nathan toonde een screenshot van een bewakingscamera. Sarah verliet in een oranje gevlamde rok en een wit topje het café aan de zijde van Robin.

‘Laat me raden’, vroeg Marjolein. ‘Nu zijn die twee bedriegers samen verdwenen? Gevlucht naar een beter leven?’

‘Nee. Het lijk van Robin De Gryse werd teruggevonden net buiten Gent, in Meulestede. Met ingeslagen schedel en achtergelaten als een stuk vuil.’

‘Hm, ja...’ Marjolein schoof de foto van Pierrot naar voren. ‘Je hoeft geen Einstein te zijn om te weten wie hierachter zit, al was hij “anders nochtans een erg lieve man”. Als je tien jaar lang bedrogen bent...’

‘Dat is wat de lokale politie van Gent ook denkt. Ze zijn nu op zoek naar Pierrot. En Sarah.’

‘Dus...? De dader is bekend, dat is een zaak voor de lokale. Ben je daarvoor helemaal naar Hasselt gekomen?’ Marjolein bekeek haar smartphone, stiekem hopen op een bericht van Thomas.

‘Mijn verhaal is nog niet compleet.’ Nathan zocht op zijn smartphone een mailtje dat hij had ontvangen van een onbekend adres. ‘Ten noorden van Gent en in het verlengde van Meulestede ligt het dorpje Wippelgem. Aan weerszijden van de Onze-Lieve-Vrouw ten Troostkerk staat een kapelletje. Links ter ere van Sint-Antonius Eremijt, een man. Rechts ter ere van Sint-Apollonia, een vrouw. Kijk eens wat er vannacht in dat “vrouwelijke” kapelletje gevonden werd?’

Hij toonde een videostream die 24 uur op 24 op het net te zien was. Een cameraatje boven in het kapelletje filmde een stulp met fijne gaatjes waarin een slanke, rode kaars brandde. Lieveheersbeestjes vlogen rond in de stulp en vluchtten voor de warmte van de dalende vlam.

Onder de livestream was een bericht te lezen.

*Als de kaars sterft,
sterft de waarheid met haar.
Waar dode helden naar de rozen kijken.*

Nathan wees naar de afzender. ‘Iemand, weet ik veel wie, wilde dat ik dit zeker zou zien.’

‘Jij?’

‘Waarom stuurt een of andere rotzak anders dit soort mail naar mij? Met een niet traceerbaar mailadres? Dat is toch niet normaal?’

‘Dus...?’

‘Wat denk jij hierover? Over de inhoud van die beelden en die tekst?’

‘Wat moet ik daarover denken? “Waar dode helden naar de rozen kijken...” Geen idee.’ Ze wees naar het beeld. ‘En dat zal dan die kaars zijn... die *sterft*? Op zich redelijk normaal in een kapelletje...’

‘... onder een rare stomp, met lieveheersbeestjes. Vind je dat zo *normaal*?’

‘Misschien heeft die kapel of kaars iets met rozen te maken?’

‘Wat denk jij dat er gebeurt wanneer die kaars opbrandt?’

‘Geen idee.’

Hij tikte op het tekstje. ‘Dan “sterft de waarheid met *haar*”. Met haar!’

Marjolein keek naar de foto’s en schamperde. ‘Wat...? Wacht. Nee... Jij denkt dat dit over *Sarah Martens* gaat, of wat?’

‘Exact.’

‘Vind je dat zelf niet extreem vergezocht? En dan die laatste zin... *Waar dode helden naar de rozen kijken*. Onzin, nee?’

‘Iemand heeft de moeite gedaan om dit bericht anoniem in *mijn* mailbox te droppen! En Wippelgem ligt in het verlengde...’

‘... van Gent en Meulestede, ja. Waar Robin werd gevonden. Maar *om het even wie* kan dat ding daar gezet hebben.’

Nathan sloot zijn ogen gefrustreerd en schudde zijn hoofd. ‘Bekijk dat beeld nog eens goed. Is er iets anders wat jou opvalt? Met jouw vakkennis. Iets ongewoons? Gelijk wat?’

‘Jongens... serieus...’ Marjolein wroette door haar haren en haalde haar schouders op. ‘Er staat een heiligenbeeldje van een gesluierde vrouw bij die stomp.’

‘En?’

‘... er staat een palmtakje tegen...’

‘Is daar iets bijzonders mee?’

‘Nee... niet echt. Behalve dan...’ Ze aarzelde nu toch even.

‘Die sluier en die palmtak zijn christelijke symbolen voor kuisheid...’

‘Zie je wel!’ Hij vloekte en wreef over zijn vermoeide gezicht. *‘Putain de merde!’*

Marjolein boog wat naar achteren en fronste. ‘Heb jij eigenlijk geslapen deze nacht?’

‘Onkuisheid. Vreemdgaan! Dat is precies de reden waarom Sarah Martens ontvoerd werd!’

‘Komaan, Nathan. Blijf nu even serieus.’ Marjolein geneerde zich omdat een paar jongeren hun kant op keken. ‘Pierrot Raskin heeft met een passionele moord en de ontvoering van zijn vrouw wel andere dingen aan zijn hoofd dan kaarsen te zetten en lieveheersbeestjes te vangen!’

Ze zag dat hij moedeloos was.

‘Wie heeft jou eigenlijk op deze case gezet? In Wallonië dan nog...’ Ze vloekte. ‘Laat me raden: niemand?’

Hij opende het oudere dossier en nam er een gekreukte foto uit. Het lijk van een tienerjongen werd opgevist uit een waterweg, ergens in de bossen van Henegouwen, vier jaar geleden.

‘Fuck... Dat is een heel andere case, toch?’ vroeg Marjolein. ‘Waar ben jij in godsnaam mee bezig?’

Nathan liet zijn blik langs de mensen op het terras glijden en wenkte haar mee te komen. ‘Kan ik je vertrouwen of niet?’

5

Nathan was op een pallet snelbouwstenen gaan zitten, op de werf naast Café Café, ver weg van pottenkijkers. Marjolein had zich een weg door het slijk gezocht en vloekte op de grijze drek aan haar witte sneakers.

‘Vier jaar geleden heb ik onderzoek gedaan in Henegouwen, van Erquelines tot in Bersillies-l’Abbaye. Een opdracht voor de federale politie van Bergen.’ Hij toonde de gekreukte foto van de tiener uit de map. ‘Bart Raskin, een Vlaming, werd dood teruggevonden in Wallonië. Verdronken.’

‘En hij was een jongen uit...?’

‘Gent.’

‘Ver van huis dus?’

‘Bart Raskin was een sportieve jongen. Hij trok met een groep vrienden vaak naar de kanten van Chimay, of Beaumont, of Erquelines voor een weekendje avontuur. Rotsklimmen. Kanovaren. Mountainbiken. Of kamperen en trektochten.’

‘Oké...?’

‘Op een avond is hij vermist geraakt. In een riviertje in de buurt van Labuissière, bij de Samber en de Hantes, werd zijn lijk gevonden. Vermoedelijk vermoord.’

‘En waarom vertel je me dit?’

Nathan doorzocht de gehavende dossiermap, vond een oude foto van Sarah Martens en legde hem voor Marjolein op de snelbouwstenen.

‘Is dat die vermiste vrouw uit Gent?’ vroeg ze.

‘Zij was toen een van de hoofdverdachten in die moordzaak.’

‘Is dat allemaal niet wat te toevallig?’

‘Ik denk het niet.’ Hij duwde de foto’s van Bart en Sarah naar elkaar toe. ‘Sarah was de stiefmoeder van Bart.’

Marjolein krabde aan haar wenkbrauwen. ‘Een stiefmoeder die haar eigen stiefzoon van kant maakt? En heb je ook een theorie?’

‘Ik heb *toen al* proberen te bewijzen dat Sarah Martens een ziekelijke, toxische affaire had met Robin De Gryse. Dat ze een minnaar had, en dat haar stiefzoon daarachter was gekomen. Dat Bart *daarom* dood moest.’

‘Dus... jij denkt dat Sarah Bart van kant heeft gemaakt... en zijn lijk in Wallonië is gaan dumpen? Of nee...’ Marjolein grinnikte. ‘Dat ze hem gevolgd is op een van zijn tripjes naar Erquelines of Labuissière en dat ze hem daar onder water is gaan duwen?’

Nathan zuchtte.

‘En waarom dacht je dat Sarah Martens en Robin De Gryse iets met elkaar hadden?’ vroeg Marjolein. ‘De affaire tussen die twee is toch pas recentelijk uitgekomen? Tijdens die cafèruzie?’

‘Ik had al veel eerder aanwijzingen dat Sarah en Robin een affaire hadden.’

Nathan toonde een foto van een oud, half ingestort gebouw.

‘Dit is *le Monastère d’Epinlieu*. Dit klooster speelt een cruciale rol in die onopgeloste case van toen.’ Hij tikte op de foto. ‘Een misschien niet superbetrouwbare ooggetuige heeft de auto van Sarah en Robin in de buurt van dat klooster gezien in het weekend van de dood van Bart. Daarop heb ik proberen te bewijzen dat Robin De Gryse en Sarah Martens daar soms afspraken om “gezellige avondjes” te houden.’

‘Een affaire...’ Marjolein trok haar wenkbrauwen op. ‘In een klooster in een uithoek van Henegouwen? Klinkt romantisch.’

‘Ja, zeg... Als je me nu al niet gelooft...!’

‘Het is niet dat ik je niet geloof. Ik zou liever wat concretere dingen zien. Je zegt zelf dat je getuige niet helemaal betrouwbaar was.’

Nathan hield zijn vinger op. ‘Bart Raskin verdronk nadat hij een val maakte. Naast de rivier waar zijn lichaam werd gevonden rijst een rotswand op. Die is niet bepaald superhoog of supergevaarlijk, wel integendeel, maar Bart moet er vanaf zijn gevallen tijdens een klim of door een duw.’ Hij pakte zijn smartphone en doorzocht zijn bestanden. ‘Een bewakingscamera van een privéwoning heeft beelden gemaakt van die fatale tuimeling. De kwaliteit is erg slecht, maar toch...’

Een camera filmde de oprit van een huis op een heuvel. Zo was in de verte ook de rotswand te zien, die veel lager bij struikgewas en bomen aan de waterkant uitkwam. Een paar seconden gebeurde er op het beeld niets tot, alsof hij van nergens kwam, een jongen naar beneden tuimelde. Zijn lichaam stuiterde op de stenen en verdween in het groen aan de waterkant.

‘Ja, en...?’

‘Je ziet toch wat er gebeurt?’

‘Je zegt het zelf. Dat kan gewoon een ongeval zijn geweest tijdens het klimmen’, zei Marjolein. ‘Een dom ongeluk.’

‘Of hij is geduwd. Of geslagen en daardoor gevallen?’

‘Een erg sterke case had je precies niet.’

‘Toen de politie zijn lichaam vond, waren Robin en Sarah amper twintig minuten later ter plaatse. Twintig minuten later al!’

‘Samen?’

‘Sarah was een leerkracht geschiedenis, maar hielp Robin soms met zijn werk als curator en galeriehouder. Volgens hun verklaringen waren ze werkgerelateerd in de buurt.’

‘En dat werd gecheckt?’

‘Ze hebben die ochtend samen een lokale kunstenaar

bezocht, ja. Maar dat sluit al de rest niet uit.' Hij wees naar het klooster. 'Zoals een beetje qualitytime op hun verborgen plekje?'

Marjolein krabde aan haar wenkbrauwen. 'Je zult toch meer op tafel moeten kunnen leggen.'

'Bijna elke moord gebeurt door een naaste? Een familie-lid of een goeie vriend?' Nathan haalde diep adem. 'Mijn hypothese was dat het om moord ging. Dat Bart Raskin, door dom toeval of door zijn buikgevoel, had ontdekt dat zijn stiefmoeder en Robin De Gryse een affaire hadden... en dat hij daarom om het leven werd gebracht.'

Marjolein schudde haar hoofd. 'En Sarah Martens en Robin De Gryse zouden zo dom zijn geweest om hem van een klif te duwen en zijn lijk te laten liggen op een paar kilometer van een of ander klooster bij Erquelinnes, waar zij zogezegd afspraken?'

Nathan sloeg de map dicht en vloekte. 'Verdomme, De Vriese. Als je er een grap van probeert te maken, dan hou ik ermee op.'

'Serieus, Nathan', mompelde ze. 'Waarom ben jij zo nerveus, man?'

'Omdat ik nooit heb kunnen *bewijzen* dat Robin en Sarah een affaire hadden! Oké? Het is waar... ik had een te zwakke case.'

Marjolein gebaarde dat hij moest kalmeren, maar had weinig vat op hem.

Nathan blies. 'De moordenaar van Bart werd nooit gevonden. En het dossier werd gecategoriseerd als "een ongeval".'

'Maar... Misschien *was* het ook een ongeval? Als Sarahs stiefzoon hield van avontuur... uitdagingen... risico's nemen...?'

'Sarah en Robin werden tot twee keer toe voorgeleid!'

'Zonder vervolging?'

Hij zuchtte en toonde opnieuw de livestream van de brandende kaars. ‘Wat het ook mag zijn, schuld of onschuld... die zaak is toen niet zonder slag of stoot gepasseerd. Vooral in Wallonië is de pers erop gesprongen. Veel mensen namen het op voor het slachtoffer, Bart, en Sarah werd geportretteerd als de “boze stiefmoeder”.’

‘Het lijkt wel een sprookje’, zei Marjolein droog. ‘En is Bart dan een van die “dode helden”? Die “naar de rozen kijken”?’

‘Er is alleszins volk genoeg dat wraak zou willen nemen op Sarah.’

‘Terwijl ze Bart misschien niet eens van kant heeft gemaakt? Moord is nog wel wat anders dan overspel. En jouw dossier is ronduit zwak.’

Nathan boog naar Marjolein toe. ‘Luister, De Vriese... ik ben er honderd procent zeker van dat die kaars te maken heeft met die zaak van toen. En dat *ik* Sarah Martens moet vinden “voor de waarheid sterft met haar”.’

Marjoleins smartphone piepte. Alleen al bij het zien van de naam op het scherm voelde ze de adrenaline door haar benen en haar buik tot in haar hoofd razen.

Thomas.

Vanavond plannen? Jij kent ongetwijfeld een leuk adresje en terrasje in Genk of Waterschei. :)

De gedachte alleen al dat ze die avond met hem af zou spreken, wond haar op. ‘Wat wil je eigenlijk van mij, Nathan?’

‘Iedereen is op zoek naar Pierrot en Sarah in Gent. Er is natuurlijk niemand die werkt op Henegouwen... Ongerept gebied tussen Erquelines, Solre-sur-Sambre en Bersillies-l’Abbaye.’

‘Ja, hoe raar is dat...’ zei Marjolein geprikkeld.

‘Er zijn camera’s die Sarahs echtgenoot een paar uur

geleden gefilmd hebben. De auto van Pierrot Raskin werd gespot in Oostkamp en wat later niet ver van Brugge. Alle middelen worden daarop ingezet.'

'Logisch, toch? De dader is daar!' Marjolein telde op haar vingers. 'Eén. Pierrot Raskin hoort van die affaire van zijn vrouw tijdens de Gentse Feesten. Twee. Hij slaat haar minnaar Robin De Gryse de kop in. Drie. Pierrot ontvoert zijn eigen vrouw of slaat ook haar de kop in... en weet nu niet waar hij met haar naartoe moet.'

'Nee! Het zit complexer in elkaar! Dit heeft te maken met Bart en dat dossier van toen!' Hij legde zijn hand op zijn borst. 'Dit heeft te maken met mij.'

'Denk je.'

'Dat zie jij toch ook! Waarom krijg *ik* anders die mail?'

'Ik vind het bullshit, Nathan.'

'En ik weet het zeker, Marjolein!'

Ze hakkelde, aangedaan door Nathans lichte paniek. 'Dan nog... *Stel* dat we naar daar zouden gaan. Henegouwen... Stel...! Wat wil je daar dan in godsnaam gaan doen? Wat *kun* je daar gaan doen? Niks, toch? Buiten hopen dat je deze keer *wel* iets vindt? Of dat je Sarah of haar zot geworden vent daar plots miraculeus tegen het lijf loopt?'

'Ik wil terug naar dat klooster. En die plaats delict aan het water.' Vastberaden tikte hij met zijn vinger op het dossier. 'Kijken of ik iets over het hoofd heb gezien.'

'Na vier jaar...?'

'Samen met jou.'

Verbaasd staarde ze hem aan. 'Waarom ben je eigenlijk zo betrokken? Je kunt hiermee in de problemen komen. *Ik* kan hiermee in de problemen komen. Ik werk niet eens meer voor de federale.'

'Alsjeblieft? Eén avond? Voor mij...?' Hij toonde de live-stream van de kaars. Het vlammetje flakkerde onrustig. 'Als

ik *wel* gelijk heb, dan is Sarah Martens over een paar uur dood...'

Marjolein keek naar haar smartphone en het onbeantwoorde bericht van Thomas. Balend sloot ze haar ogen.

'Is dat een "ja"?' vroeg Nathan.

'Ik hoop dat ik hier geen spijt van krijg.'

6

Pas toen haar ontvoerder meer dan tien minuten weg was, durfde Sarah haar ogen weer te openen. De ruimte was opnieuw verduisterd. Er zwierf alleen wat indirect licht om haar heen.

Angstig keek ze rond en ze voelde de hevigste paniek uit haar lichaam vloeien toen ze merkte dat haar belager er effectief niet meer was.

Het lichte gevoel van bevrijding maakte plaats voor verdriet. Ze had gezien hoe Robin de kop was ingeslagen. Simpelweg doodgemept, met een of ander onzinnig stuk metaal of gereedschap. In één enkele seconde was alle leven uit zijn lichaam verdwenen.

Sarah duwde met haar tong tegen de doek in haar mond, maar ze kreeg er geen beweging in. Ze keek om zich heen. Het kleinste aanknopingspunt zou haar straks misschien kunnen helpen, als ze erin zou slagen zich los te maken.

Ze nam de omgeving in zich op. Aan haar rechterkant keek ze uit op houten latten, waar licht zich tussen de oneffenheden en dunne spleten naar binnen wrong. Het leek erop dat haar ontvoerder deze ruimte zelf had gebouwd. Het vergrootte de kans dat Sarah zich in totaal ongerept gebied bevond, in een onvergunde bouwval. Een lichte geur van wierook drong in haar neus. Het stokje dat brandde, stond bij een gesluierd Mariabeeldje. Daarnaast stond een cd-speler die Sarahs ontvoerder had aangeschakeld voor hij vertrokken was.

Door het waaien van de wind buiten, het kletteren van de takken tegen de houten muren en het lage volume waarop de klanken de boxen verlieten, was amper te horen om welk liedje het ging.

Maar Sarah was net zoals de rest van haar gezin en haar vrienden een te grote fan geweest van Gorki om het liedje niet te herkennen. Ze prevelde zelfs een paar zinnen mee.

*Soms vraagt een mens zich af
hoe het in godsnaam overleven.
De nacht vol boze dromen
en de wekker om halfzeven.*

Tranen sprongen in haar ogen. Ze had spijt en verdriet. Dat het nummer op repeat stond, kon een reden hebben.

Dat het net de stem van haar idool was die haar vroeg hoe ze deze ‘nacht vol boze dromen’ kon overleven, maakte haar week. Het was alsof ze de louterende zangstem en haar ontvoering nodig had om ten volle te beseffen hoe erg ze haar partner en haar kinderen miste.

Pierrot was een trouwe echtgenoot.

Bart was een stiefzoon die een betere stiefmoeder verdiend had, hoewel hij en Sarah veel gemeen hadden. Net als zij was hij een rasechte Gorki-fan. Tot hij stierf.

Haar twee eigen kinderen waren te jong om te beseffen wat er nu allemaal gebeurde en bovenal waarom.

Het refrein sneed recht in Sarahs hart.

*We bouwen aan de toekomst,
we leven voor elkaar.
We bouwen aan de toekomst
en we houden van elkaar.*

De deur sloeg opnieuw open. Sarah probeerde haar angst te onderdrukken, toch ontsnapte een kreetje van tussen haar lippen en de spierwitte doek.

Haar ontvoerder ging naast Sarah staan en streelde door haar haren. Ze keek even naar hem, maar kon door zijn bivakmuts zijn gezicht niet zien.

Hij haalde een mes tevoorschijn en legde sussend een vinger op haar lippen, terwijl zij opnieuw schokkerig om genade smeekte.

Zonder aarzelen bracht hij het mes naar haar gezicht en maakte drie fijne sneetjes naast haar ogen.

Sarah rukte aan haar handboeien, haar lichaam stuitte op het bed van pure angst, maar ze kwam geen stap dichterbij haar vrijheid.

Hij bracht zijn mes bij haar oren en zette ook daar telkens drie fijne sneetjes. Vervolgens verminkte hij met drie snijwondjes haar mondhoek aan de ene kant, en bewoog opzij om bij haar andere mondhoek hetzelfde te doen.

Sarah huilde en perste haar ogen dicht.

Tot slot daalde hij af langs haar lichaam.

Sarah schudde haar hoofd en bad dat hij zou stoppen.

Hij duwde haar rok omhoog, bracht het mes tot bij haar ondergoed en kraste drie sneetjes in haar onderbuik. Toen ze voelde hoe gruwelijk gemakkelijk haar huid openspleet, gaf ze bijna over.

Troostend wreef hij over haar wang en gaf haar een zoen op haar voorhoofd.

Het werd weer stil in de houten barak. Het Mariabeeld staarde Sarah aan. En de muziek van Gorki doorbrak de stilte.

*Hier heerst vrede
en er is hoop voor iedereen.
Hier heerst vrede,
er is hoop voor iedereen.*

Op een laptop opende hij een livestream. Een rode kaars stond onder een stolp met lieveheersbeestjes en brandde zachtjesaan op.

Hij tikte met zijn mes op zijn horloge.

Stomverbaasd keek ze van zijn horloge naar de livestream en terug.

Was er werkelijk hoop voor iedereen? Voor Sarah? Zolang de kaars brandde misschien wel...

Zachtjes sijpelde het besef binnen wat hij haar met de brandende kaars wilde vertellen. De tijd die wegglipte... Ze schudde van nee in een poging hem te doen stoppen, sloeg haar hoofd op het bed en schreeuwde hysterisch. Ze had de indruk dat het stukje kaars onder de stolp niet zo lang meer was.

7

Zwarte wolken dromden samen boven het eeuwenoude kloostergebouw, verstopt ergens in de wildernis ten zuiden van Erquelinnes. De wind sloeg de toppen van de bomen eromheen alle kanten op.

Nathan had zijn auto kilometers lang langs het grindpad geloodst, door diepe plassen en overwoekerde karrensporen, en parkeerde uiteindelijk naast enkele sparren.

‘Zou je dat wel doen, je auto onder die takken zetten?’ vroeg Marjolein. ‘Er is storm op komst.’

Ze bekeek de livestream van het kapelletje in Wippelgem. De rode, slanke kaars was meer dan de helft gezakt. De lieveheersbeestjes zoemden steeds nerveuzer door de stolp.

De video speelde steeds opnieuw dezelfde vijf seconden af. Een internet- of telefoonverbinding hadden ze hier niet meer.

‘Waarom wordt die livestream niet offline gehaald?’ vroeg Marjolein. ‘Of die kaars weggenomen?’

‘Ik heb expliciet gevraagd de kaars te laten staan. Ik heb schrik om de persoon die erachter zit voor het hoofd te stoten.’

‘Zodat die meteen een eind maakt aan deze grap?’

‘Zoiets.’

Ze klikte haar berichten open. De sms van Thomas had ze nog steeds niet beantwoord. Hij zou ondertussen zelf wel de conclusie getrokken hebben dat Marjolein geen tijd voor hem had.

Ze vloekte binnensmonds dat ze zelfs het lef niet had gehad om hem een bericht terug te sturen.

Nathan streek over zijn haar, dat alle kanten op vloog. Een

blauw zeil dat een deel van het kloostergebouw bedekte, sloeg met de wind mee. 'De kloosterorde van Epinlieu is niet eens zo oud.' Hij wees naar het statige gebouw. 'Het is gesticht naar het voorbeeld van de Abdij van Onze-Lieve-Vrouw van Epinlieu, in Ghlin en later in Bergen. Dat is een paar tientallen kilometers verder in ons land. Het was een strikte orde van cisterciënzerinnen.'

'Religieuze freaks dus?'

Nathan knikte en glimlachte flauw. 'Zoiets.'

Met holle voetstappen ging de abt hen voor. De oude leider van de kloosterorde had hen in stilte in de hal gelaten. Nathan had wat in zijn oor gefluisterd, zijn dienstkaart getoond, waarop de man hen nu de weg wees.

Marjolein volgde Nathan op een afstandje. Ze staaarde naar de prachtige glasramen, waar takken steeds nerveuzer tegen tikten.

Kermis in de hel, wilde ze tegen Nathan zeggen, maar de abt had hen op het hart gedrukt dat stilte hun voornaamste gelofte was. Ze werden dan ook *le Monastère du silence* genoemd.

Het klooster van de stilte.

Marjolein stootte met haar voet tegen een drillboor, die iets te ver uit een zijgang lag. Ze greep naar haar sneaker, terwijl het gekletter echode door de gang. Ze kon een vloek nog net onderdrukken.

De abt draaide zijn kromme rug en wierp Marjolein een giftige blik toe. Zij reageerde met een glimlach en gleeed met haar vinger langs haar neuspiercing. Ze moesten wel denken dat ze een kind van de duivel was.

Zag hij haar ware aard? De dochter van een crimineel...

'Enkele jaren geleden is een deel van het gebouw vernield door een storm.' Nathan fluisterde en wees naar de met

planken dichtgeslagen gang. Ondanks het blauwe zeil over het dak stonden er plassen en lagen er brokstukken op de vloer. 'Robin De Gryse was betrokken bij de heropbouw. Of toch pogingen daartoe. Hij is galeriehouder geweest en gastcurator voor enkele kleinere musea in Gent en daarbuiten. Hij heeft geholpen met het zoeken naar fondsen voor de herstelwerken.'

Marjolein fronste. 'En wat kreeg hij in de plaats?'

'Je zult het direct zien.'

Marjolein stond wat verloren in een niet eens zo verkeerd ingericht kamertje. ‘Hm, ja... als je hier graag je “romantische” weekendjes doorbrengt... in dit “liefdesnestje” ...’

Ze merkte dat Nathan subtiel naar opzij blikte.

De abt stond met een droge uitdrukking naar Marjolein te kijken en sloot de zware eiken deur dan toch maar achter zich.

De ruimte had iets gezelligs. Een bureau stond bij een groot raam en keek uit over de bossen. Een bed was keurig opgemaakt en, aan het stof op het houtwerk te zien, lang niet gebruikt. Immense boekenkasten stonden aan weerszijden. Een ouderwetse cd-collectie en een cd-speler waren verstopt achter het bureau.

‘Vintage. Cd’tjes’, knipoogde Nathan. ‘Ken jij dat nog?’

‘Ik ben misschien jong, maar niet achterlijk.’ Ze nam een schijfje en duwde het in de speler. ‘En het is niet onlogisch, als je hier muziek wilt. Spotify streamen zal niet lukken.’

Ze zocht tussen de cd-doosjes, terwijl het nummer dat ze had gekozen zachtjes klonk. Het werd af en toe onderbroken door een verre donderslag.

De typische stem van Salvatore Adamo vermengde zich met de maffe geur van de antieke meubels en donkerrode tapijten.

Vous permettez, monsieur?

‘Ah, Franse muziek’, zei Nathan, terwijl hij naar een kamer-tje aan de zijkant liep. ‘Je hebt smaak.’

‘Adamo heeft Italiaans-Siciliaanse roots’, merkte Marjolein fijntjes op, terwijl ze door haar koolzwarte haren streek. ‘Het is dus eerder uit chauvinisme.’

‘Ik had moeten weten dat er meer achter zat.’

‘Daarbij... ik vond het wel toepasselijk. Robin De Gryse, die het meisje van zijn vriend Pierrot “leent”... *Vous permettez, monsieur, que j'emprunte votre fille?*’ zong Marjolein het refrein van het liedje mee.

‘Ik denk niet dat Pierrot toestemming had gegeven, als het Robin te doen was om Sarah hier tegen de muur te plakken.’

Marjolein doorzocht de laatste bak cd’s. ‘Ik zie het niet, Nathan. En als ik eerlijk ben... Ik geloof niet dat Robin De Gryse vrouwen of meisjes mee hiernaartoe nam om een *gezellige* avond te beleven. Laat staan dat Sarah Martens of haar stiefzoon hier ooit geweest is. Dat valt toch niet te bewijzen?’

Nathan legde het dossier open op het bed. ‘Een armbandje werd op de grindweg gevonden, een paar honderd meter verderop.’ Hij toonde een foto van het gehavende, slijkerige bewijsstuk, naast een socialmediafoto van Bart die het leren armbandje droeg.

‘Is er DNA van hem gevonden?’

Nathan zuchtte.

‘Zo’n armbandje koop je overal.’

Hij knikte naar haar handen. ‘Wat zoek je in die bak cd’s?’

‘Of er een schijfje van Gorki tussen zit.’ Ze glimlachte. ‘Jij bent er toch zo op gefixeerd? Met de Gentse Feesten? 2014? Sarah die haar man daar voor het eerst bedroeg? Allemaal Gorki...’

Nathan blies uit en bladerde door het dossier.

‘Wat stel je dan voor? Naar buiten gaan en daar een kijkje nemen?’ Marjolein liep langs de boekenkasten. ‘Anders kunnen we beter naar huis gaan. Voor het weer echt omslaat en we hier vastzitten.’

Nathan wreef in zijn ogen. Hij bladerde in het dossier naar de eerste pagina. ‘Of we moeten hier samen nog eens door gaan?’